

полето. Бледенъ, съ извадена сабля, която слабо блещѣше въ мрака, той вървѣше далечъ предъ войниците, самъ, сякашъ въ уединението и порива на безумно решение. Сърдцето ми се свиваше. Забравяхъ себе си и мъчно, болезнено мъчно ми бѣше за него. Но каква горда красота, какво възвишено достоинство има всѣки човѣкъ, който спокойно и безстрашно отива срещу самата смъртъ!

Горе на гребена изведнѣжъ ни облѣ истински дѣждъ отъ куршуми. Първи пѣтъ чувахме тая нова и зловеща музика. Слаби, отсѣчени звукове, прилични на брѣмчението на пчели, но по-кратки и плахи, замиращи въ нѣкаква плачлива нота. Но тия тѣй немощни и болезнени звукове криеха една коварна сила, носѣха съ себе си смъртъта.

Веригата е близо до нѣкакви окопи, навърно оставени отъ резерва на преднитѣ постове. Една добра позиция, на която трѣбва да се спремъ. Войниците бързо се нареждатъ и залѣгатъ. Но ние още не сме разбрали, де именно се намира неприятельтъ. Малки, отстъпващи групи отъ отхвърленитѣ наши дружини още повече ни заблуждаватъ и объркватъ. Страхувахме се да не стреляме въ наши. И ето, на самия върхъ, на фона на червеното вечерно небе, срѣдъ вилицата на куршумитѣ, срѣдъ самата верига, забелязвамъ офицеръ. Най-напредъ това ме очудва и поражва.